

Dosarul nr. 2ra-613/22
2-19047316-01-2ra-27042022

prima instanță: Judecătoria Criuleni, sediul Dubăsari – A. Cerbu
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău – Iu. Cotruță, I. Țurcan, V. Buhnaci

ÎNCHEIERE

01 iunie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Maria Ghervas

examinând admisibilitatea recursului declarat de Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Vasile Todica împotriva Consiliului raional Dubăsari, intervenienți accesorii Primăria satului Coșnița, raionul Dubăsari, Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova cu privire la încasarea valorii averii confiscate în urma represiunilor politice,

împotriva deciziei din 01 martie 2022 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova și a fost menținută hotărârea din 09 decembrie 2020 a Judecătoriei Criuleni, sediul Dubăsari,

c o n s t a t ă:

La 05 martie 2019 Vasile Todica a depus cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului raional Dubăsari, intervenienți accesorii Primăria satului Coșnița, raionul Dubăsari, Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova cu privire la încasarea valorii averii confiscate în urma represiunilor politice.

În motivarea acțiunii Vasile Todica a invocat că bunelul său Iustin Țîgulea, născut în anul xxxx, originar și locuitor al s. Coșnița, r. Dubăsari, RSSM, a fost supus represiunilor politice, care prin Ordonanța Troicii Speciale a NKVD a RSSM din 11 martie 1938 a fost condamnat la moarte, executată prin împușcare. Odată cu condamnarea bunelului, fiind arestat în propria casă, i-a fost confiscată toată averea pe care o deținea în proprietate privată, inclusiv casa de locuit cu terenul aferent pe lângă casă, bunurile mobile.

Faptul confiscării averii și trecerii acesteia în contul statului nu a fost descris în ordonanța de condamnare din 11 martie 1938, însă faptul confiscării și trecerii în contul statului în urma represiunilor politice a bunurilor ce i-au aparținut lui Iustin Țîgulea, a fost stabilit prin hotărârea Judecătoriei Dubăsari din 19 mai 2014.

În baza Ucazului Prezidiumului Sovietului Suprem URSS din 16 ianuarie 1989, cetățeanul Iustin Țîgulea, a.n.xxxxx, originar al s. Coșnița, r. Dubăsari, cu domiciliul în aceeași localitate, a fost pe deplin reabilitat, însă averea confiscată

ilegal nu a fost restituită și nici valoarea acesteia nu a fost recuperată. Bunelul și membrii familiei nu au solicitat restituirea averii confiscate și nici valoarea acesteia în temeiul Legii cu nr. 1225-XII din 08 decembrie 1992 privind reabilitarea victimelor represiunilor politice, din motiv că a decedat până la adoptarea prezentei legi și nici fiica Ecaterina Țigulea nu a solicitat restituirea averii confiscate ilegal sau valoarea acesteia pe motiv că dosarul lui Iustin Țigulea a fost desecretizat după anul 2011.

Vasile Todica a explicat că în baza certificatului de moștenitor legal din 13 octombrie 2014, înregistrat cu nr.7040, a acceptat toate drepturile patrimoniale și nepatrimoniale, ce au aparținut lui Iustin Țigulea, decedat la xxxxx moștenitor al căruia a fost fiica Ecaterina Todica, care a acceptat moștenirea, dar nu a legalizat drepturile succesoriale, conform hotărârii Judecătorei Dubăsari din 21 februarie 2014 și hotărârii din 19 mai 2014.

Reclamantul, având calitatea de moștenitor, la 06 septembrie 2018 s-a adresat cu cerere către Comisia specială raională Dubăsari pentru problemele victimelor represiunilor politice, prin care a solicitat restituirea valorii averii confiscate ce a aparținut bunelului Iustin Țigulea, însă, prin decizia nr.01-002 din 21 noiembrie 2018 cererea a fost admisă parțial cu restituirea doar a unei părți din valoarea averii confiscate, în sumă de 380 775 lei.

Din procesul-verbal nr.2 din 21 noiembrie 2018 al ședinței Comisiei speciale pentru problemele victimelor represiunilor politice, la care a fost examinată cererea lui Vasile Todica privind acordarea compensației pentru averea confiscată, rezultă că au fost examinate raportul de evaluare nr.0358964 din 28 iunie 2018 și raportul de evaluare a proprietății imobiliare nr.3801/18/4527 din 21 iunie 2018, obiectul evaluării, casa individuală de locuit și construcții accesorii din r. Dubăsari, s. Coșnița, care au fost confiscate în anul 1938 de la Iustin Țigulea.

Comisia specială la propunerea înaintată a admis compensația în sumă totală de 380 775 lei, cu excepția costului stupilor și familiilor de albine. Astfel, au fost admise spre compensare bunuri mobile în valoare de 84 791 lei și bunuri materiale în valoare de 295 984 lei.

Reclamantul Vasile Todica, nefiind de acord cu decizia menționată, la 03 ianuarie 2019 a înaintat Comisiei speciale cerere prealabilă, prin care a solicitat compensarea integrală a averii confiscate, stabilită prin hotărârea judecătorească din 19 mai 2014.

Prin răspunsul Comisiei speciale nr. 43 din 05 februarie 2019 cererea prealabilă a fost respinsă.

Reclamantul Vasile Todica nu este de acord cu decizia Comisiei speciale nr.01-02 din 21 noiembrie 2018, consideră că este ilegală și urmează să fie compensată toată valoarea bunurilor confiscate în următoarele temeuri.

A indicat în acest sens că potrivit hotărârii Judecătorei Dubăsari din 19 mai 2014, emisă în cauza civilă la cererea petiționarului Vasile Todica, cu participarea Consiliului raional Dubăsari, instanța de judecată a constatat că averea lui Iustin Țigulea, născut în anul xxxxx, decedat la xxxxx, a fost confiscată și trecută în contul statului în urma represiunilor politice, inclusiv: - stupi de albine 30 unități; familii de albine 200 la număr. Hotărârea judecătorească menționată, la care a participat în calitate de persoană interesată Consiliul raional Dubăsari, nu a fost contestată de părți, este definitivă și irevocabilă.

Astfel, Comisia specială, ilegal, contrar hotărârii Judecătorei Dubăsari din 19 mai 2014 și Legii privind reabilitarea victimelor represiunilor politice nr. 1225-XII din 08 decembrie 1992, a diminuat volumul averii confiscate și neîntemeiat a respins confiscarea stupilor de albine în număr de 30 unități și a familiilor de albine în număr de 200.

Potrivit raportului de evaluare nr.0358964 din 28 iunie 2018 al Camerei de Comerț și Industrie, valoarea de piață a unui stup de albine cu 22 rame a fost stabilit conform informației primite de la „Asociația Națională a Apicultorilor din Republica Moldova” și constituie 7000 lei, iar stupii de albine cu 10 rame - 30 unități, au fost evaluate a câte unul la prețul 830 lei, în total 24 800 lei.

Astfel, Comisia urma să dispună recuperarea averii pentru familiile de albine în sumă de 1 400 000 lei și pentru stupii de albine în sumă de 24 800 lei. Potrivit raportului de evaluare cu nr.0358964 din 28 iunie 2018 al Camerei de Comerț și Industrie și raportului de evaluare a proprietății imobiliare cu nr.3801/18/4527 din 21 iunie 2018, obiectul evaluării, casa individuală de locuit și construcții accesorii din r. Dubăsari, s. Coșnița, care au fost confiscate în anul 1938 de la Iustin Țîgulea, valoarea averii confiscate în total constituie 1 805 675 lei.

A solicitat încasarea de la pârâțul Consiliul raional Dubăsari valoarea averii confiscate în urma represiunilor politice, ce a aparținut lui Iustin Țîgulea, în mărime de 1 805 675 lei.

Prin hotărârea din 09 decembrie 2020 a Judecătorei Criuleni, sediul Dubăsari, acțiunea a fost admisă. S-a încasat din contul Consiliul Raional Dubăsari în beneficiul lui Vasile Todica suma de 1 805 675 lei cu titlu de compensație pentru valoarea averii confiscate în urma represiunilor politice.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 31 decembrie 2020 Ministerul Finanțelor a contestat-o cu apel.

Prin decizia din 01 martie 2022 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de Ministerul Finanțelor și a fost menținută hotărârea din 09 decembrie 2020 a Judecătorei Criuleni, sediul Dubăsari.

Instanța de apel a indicat că prin decizia Procuraturii RSSM din 23 martie 1989, Iustin Țîgulea a fost declarat victimă a represiunilor politice și reabilitat în conformitate cu art.1 al Decretului Prezidiumului Sovietului Suprem URSS din 16 ianuarie 1989 „Cu privire la măsurile suplimentare întru restabilirea echității față de victimele represiunilor politice din anii 30-40 și începutul anilor 50”

Conform art. 12 al Legii 1225 din 08 decembrie 1992 privind reabilitarea victimelor represiunilor politice, cetățenilor Republicii Moldova, supuși represiunilor politice și ulterior reabilitați, li se restituie, la cererea lor sau a moștenitorilor lor, bunurile confiscate, naționalizate sau scoase în orice alt mod din posesia lor.

Prin hotărârea Judecătorei Dubăsari din 19 mai 2014 s-a constatat faptul confiscării și trecerii în contul statului în urma represiunilor politice, a bunurilor ce-i aparțineau lui Iustin Țîgulea și membrilor familiei acestuia.

Reieșind din faptul că prin hotărârea Judecătorei Dubăsari din 19 mai 2014, devenită irevocabilă, s-a stabilit numărul exact de familii de albine și numărul de stupi, iar prin Raportul de evaluare a bunurilor materiale nr.0358964 din 28 iunie 2018 a fost evaluat valoarea acestor bunuri, instanțele ierarhic inferioare au dispus încasarea din contul Consiliului raional Dubăsari în beneficiul lui Vasile Todica a sumei de 1 424800 lei pentru stupii și familiile de albine, iar în total suma de

1 805 675 lei cu titlu de compensație pentru valoarea averii confiscate în urma represiunilor politice, deoarece obligațiunea de plată este o creanță clară și precisă a statului pentru despăgubirea reclamantului.

La 31 martie 2022 Ministerul Finanțelor a depus recurs împotriva deciziei din 01 martie 2022 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia și a hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii ca tardivă sau neîntemeiată.

În motivarea recursului a invocat argumentele similare din cererea de apel și anume, omiterea termenului de 3 ani la depunerea cererii de restituire a valorii bunurilor confiscat, lipsa certificatului de moștenitor la înaintarea de către Vasile Todica a cererii privind constatarea confiscării și trecerii în contul statului în urma represiunilor politice a bunurilor ce-i aparțineau lui Iustin Țîgulea și membrilor familiei acestuia, emiterea de către notar a certificatelor de moștenitor legal cu încălcarea normelor incidente, rapoartele de evaluare prezentate de partea reclamantă conțin inexactități și date incomplete.

Prin referința depusă la 23 mai 2022 intimatul Vasile Todica a solicitat respingerea recursului și menținerea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul de admisibilitate al instanței de recurs subliniază că, un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 § 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea cauza *Lebedinschi v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, § 32; cauza *Sultan v. Republica Moldova*, 05 iunie 2018, § 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului precitat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea *inter alia* cauzele *Marc Brauer v. Germania*, 01 septembrie 2016, § 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, § 64; *Samardžić v. Croația*, 20 iulie 2017, § 28; *Zubac v. Croația (Marea Cameră)*, 05 aprilie 2018, § 82).

Așadar, prin prisma articolului 433 din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate verifică dacă actul judecătoresc de dispoziție recurat poate

constitui obiectul recursului, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cereri se referă la decizia din 01 martie 2022 a Curții de Apel Chișinău care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Succesiv, completul de admisibilitate notează că, în cazul în care, dreptul de acces la justiție este limitat fie de lege, fie de fapte, instanțele naționale trebuie să verifice dacă aceste restricții au redus esența dreptului și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea cauzele *Levages Prestations Servicii v. Franța*, 25 octombrie 1996, § 40; *Tricard v. Franța*, 10 iulie 2001, §§ 29, 33; *Freitag v. Germania*, 19 iulie 2007, § 37; *Marc Brauer*, 01 septembrie 2016, § 34).

Articolul 434 din Codul de procedură civilă prescrie că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

În conformitate cu art. 111 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură se instituie prin indicarea unei date calendaristice, datei comunicării actului de procedură, a unei perioade sau prin referire la un eveniment viitor și cert că se va produce. În ultimul caz, actul de procedură poate fi efectuat în decursul întregii perioade. Dacă începutul curgerii termenului este determinat de un eveniment sau moment în timp care va surveni pe parcursul zilei, inclusiv de comunicarea actului de procedură, atunci ziua survenirii evenimentului sau a momentului nu se ia în considerare la calcularea termenului.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, înafara oricărui dubiu, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea cauzele *Tricard v. Franța*, 10 iulie 2001, § 29; *Nicolae Popa v. România*, 09 decembrie 2014, § 16; *Tence v. Slovenia*, 31 mai 2016, § 31). Mai mult, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea cauzele *Ponomaryov v. Ucraina*, 03 aprilie 2008, § 41; *Ustimenko v. Ucraina*, 20 octombrie 2015, § 47).

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia la data de 01 martie 2022.

Prin urmare, completul de admisibilitate consideră în termen recursul declarat de Ministerul Finanțelor la data de 31 martie 2022.

Succesiv, completul de admisibilitate evocă faptul că, în conformitate cu articolul 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;

b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;

c) a interpretat în mod eronat legea;

d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Însă, din analiza cererii de recurs depuse de Ministerul Finanțelor că acesta nu a evidențiat memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se la reiterarea circumstanțelor factice ale cauzei.

În acest sens, completul de admisibilitate menționează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii. Respectiv, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor factice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor

motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

La caz, completul de admisibilitate vădește că, argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiurile aplicabile doar procedurii de apel și nu se regăsesc în articolul 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma articolului 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece Ministerul Finanțelor, nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța inferioară, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*Doorson v. Olanda*, 26 martie 1996, § 67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de Ministerul Finanțelor nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că, în condițiile din speță, cererea de recurs a fost depusă după ce Ministerul Finanțelor a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea *mutatis mutandis* „*Levages Prestations Services*” v. Franța, cererea nr.21920/93 din 25 octombrie 1996, §§ 48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 § 1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (*Blücher v. Cehia*, cererea nr. 58580/00 din 11 aprilie 2005, §§ 65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Ministerul Finanțelor împotriva deciziei din 01 martie 2022 a

Curții de Apel Chișinău în baza articolului 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova împotriva deciziei din 01 martie 2022 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Galina Stratulat

Maria Ghervas